

представникам Олімпу [7] (що повністю вписується в концепцію Бенкендорфа – Арфуша про абсолютне медійне сприяння владі [8]).

5. За останній рік дуже багато втрачено на шляху української журналістики до лона демократичних традицій. І відповідь на запитання, винесене у заголовок, – в руках журналістів та менеджерів мас-медій, які зобов'язані чітко асоціювати себе з цілком автономним і самодостатнім соціальним інститутом. А, отже, порятунок медій – у лібералізації (і нехай цього слова українська влада боїться, як чорт ладану – це їхні проблеми!) функціонування як медій, так і усього суспільного середовища.

Література

1. Режим. 1 // Великий тлумачний словник сучасної української мови / За наук. ред. В.Т. Бусела. – К.; Ірпінь: ВТФ Перун, 2003. – 1440 с.
2. Фінклер Ю. Коаліція + мас-медіа = “повідбиваємо руки!” / Ю.Е. Фінклер // Українська журналістика: умови формування та перспективи розвитку: Збірник наукових праць / Черкаський національний університет імені Б.Хмельницького; Відп. ред.: Квіт С.М., Бондаренко Т.Г. – Черкаси, 2007. – 528 с.
3. Захаров М. Спасити президента Медведева [Електрон. ресурс] / Михаил Захаров. – Режим доступу: <http://www.polit.ru/event/2011/02/03/tandem.html>.
4. У рейтингу свободи слова «Репортерів без кордонів» Україна впала на 42 позиції і опинилася на 131 місці [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.telekritika.ua/news/2010-10-20/56754>.
5. Єврокомісія: Україна не відповідає умовам ЄС [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pravda.com.ua/news/2011/02/10/5901610/>.
6. Янукович скаржить, що корупціонери підкупили європейців [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pravda.com.ua/news/2011/02/4/5881467/>.
7. Владі віддали в новинах 84% ефіру, опозиції – 14% [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://zaxid.net/newsua/2011/3/4/203603/>.

САМООЦІНКА НА ШЛЯХУ ДО ЖИТТЄВОГО УСПІХУ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ

Френдзюк Ольга Миколаївна

Національний університет «Львівська політехніка»
79013, вул. С. Бандери, 12, м. Львів, Україна

Відомо, що особливості перебігу діяльності та її наслідки впливають на самооцінку індивіда і навпаки, тому нами розглядається потреба визначення та підвищення самооцінки студентської молоді для власної самореалізації та впевненості у собі.

Сьогодні перед нашою державою в освітній діяльності стоїть завдання випускати конкурентоспроможних, як на вітчизняному, так і світовому ринках праці, випускників та сприяти розвитку молодіжного працевлаштування. Одним із шляхів досягнення цього є підвищення власної самооцінки та рівень домагань для забезпечення потреби самореалізації сучасного

студента, адже відомо, що невисока самооцінка - серйозна перешкода на шляху до життєвого успіху.

Факторами, що заважають успішному виконанню цього завдання в сучасних умовах є: соціальна незрілість, невміння будувати професійні плани, неадекватна самооцінка випускників, низький рівень домагань та пасивність, яка веде до утруднення адаптації молодих фахівців у сучасних економічних умовах.

У навчальній діяльності, а також поза нею молодь супроводжують як успіхи так і невдачі. Правомірність формули В. Джемса, самооцінка = успіх/домагання, доводиться безліччю спеціальних експериментів, які показують, що успіхи і невдачі в якій-небудь діяльності істотно впливають на самооцінку індивідом своїх здібностей [3, с. 131]. Хоча порівняння досягнень з рівнем домагань здається, на перший погляд, суто індивідуальним, фактично воно враховує соціальну ситуацію в цілому, включаючи порівняння себе з іншими її учасниками. Наприклад, подаючи заяву про вступ до вищого навчального закладу, молода людина розраховує не тільки на свою успішність з тих предметів, іспити по яким їй належить здавати, але й вірогідний рівень конкуренції (скільки претендентів очікується на одне місце і який ступінь їхньої підготовки) [1,с.15].

Діяльність особистості виконує регулюючу функцію в самооцінці, з цього випливає, що ця функція самооцінки по відношенню діяльності проявляється по ряду напрямлень: вона впливає на вибір власних цілей людини, визначає характерні для неї емоційні та мотиваційні стани, в багато чому обумовлює характер оцінки та ставлення людини до досягнутих нею зовні цілей. Проте неважко припустити, що і особливості протікання діяльності, її наслідки багато в чому впливають на самооцінку індивіда [2, с.23].

Самооцінка в свідомості виявляється за допомогою таких понять, як «обов'язок», «відповідальність», «совість», «гордість», «сором», «гідність». Але студенти допускають, все ж таки, серйозні помилки в самооцінці: переоцінюють або недооцінюють [4,75].

Дуже завищена самооцінка є однією з причин виникнення труднощів у спілкуванні (хлопці, частіше ніж дівчата оцінюють себе високо). Молоді люди, які переоцінюють себе, намагаються уникнути невдач, самі не можуть подолати труднощів у навчанні та поведінці [3,132].

Зріла особистість у свідомості молоді показана як інтелектуальна, яка володіє почуттям гумору, ерудована, мудра, організована, відповідальна, надійна, активна, ініціативна, гуманна, цілеспрямована, щира, віддана, терпляча, старанна, працелюбна [там же, с. 17].

Отже, незважаючи на ситуацію, яка слалася на даний час в державі з працевлаштуванням та труднощі при самореалізації студентської молоді слід відповідним державним і недержавним службам визначати рівень самооцінки, рівень домагань студентів та шукати способи їх підвищення. Ми маємо розуміти, що більшою мірою все залежить від нас самих, наші успіхи та досягнення, а тому повинні прагнути до особистісного формування навичок самопрезентації, підвищення рівня самооцінки та впевненості, відпрацювання навичок подолання перепон на шляху досягнення цілей, побудови своєї стратегії пошуку роботи. Саме підвищення самооцінки та почуття власної гідності є результатом об'єктивного поцінування нашого професійно - особистісного внеску в державу.

Література

1. Андрущенко Т.К. Изучение самооценки в учебной деятельности // Сб.: Экспериментальные исследования по проблемам психологии. - М., 1997.-Вып. 3.-47с.
2. Занюк С.С. Психологія мотивації: Навчальний посібник. - К.: Либідь, 2005. - 304 с.
3. Остапенко Г.В. Самооцінка в підлітковому віці // Наука і освіта. — 2004. - №3. - С. 130-132.
4. Кон И.С. Психология юношеского возраста/ Проблемы формирования личности / Учеб. пособие для студентов пед. ин. - тов. - М.: Просвещение, 1979. - 175 с.

МОТИВАЦІЯ НАВЧАННЯ ЯК ЧИННИК РЕГУЛЯЦІЇ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Фролова Євгенія Валеріївна

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна
61077, пл. Свободи, 4, м. Харків, Україна

Визначено феномени, що характеризують структуру та особливості функціонування мотивації навчальної діяльності студентів технічних і гуманітарних напрямів підготовки та надано рекомендації щодо організації навчальної, наукової та виховної роботи зі студентською молоддю.

Структура мотивів студента, сформована за час навчання у вищому навчальному закладі, стає стрижневим витвором особистості майбутнього фахівця. Це ставить завдання психологічного супроводу навчального процесу і цілеспрямованого формування мотивації навчально-професійної діяльності студентів, основою якого є діагностика актуальних мотивів навчання та розроблення методів і заходів «реанімації» внутрішніх мотиваційних ресурсів особистості. В основу системи рекомендацій щодо організації навчального процесу нами було покладено мотиваційні особливості студентів технічних і гуманітарних спеціальностей, які визначено шляхом емпіричного дослідження[2], а саме:

- змістовна характеристика мотиваційної структури студентів, які навчаються за різними фаховими напрямами (вузька сімейна мотивація у студентів технічних напрямів підготовки, професійна мотивація у студентів гуманітарних напрямів підготовки);
- феномен «мотиваційного виснаження», який притаманний успішним студентам випускних курсів.

Психологічний аналіз визначених особливостей структури й функціонування навчальної мотивації студентів дозволив сформулювати такі рекомендації щодо організації навчальної, наукової та виховної роботи зі студентами:

1. Побудова процесу навчання на принципах суперництва, реалізації праці, близькості до «життя», що дозволить сформувати широку соціальну мотивацію, яка здатна замінити вузьку сімейну, яка втрачає свою значущість.

2. Організація індивідуальних форм спілкування у навчальному процесі між викладачем і студентом, що наголошує на важливості аудиторних форм роботи. Для підтримки високого рівня мотивації навчання важливою є проблема особистісної зустрічі студента й викладача,